

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie wypełnia upoważnienie ustawowe określone w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 468 i 868).

Zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej zobowiązania wynikające z umowy o poprawę efektywności energetycznej, zwanej dalej „umową EPC”, nie wpływają na poziom państwowego długu publicznego oraz deficyt sektora finansów publicznych w sytuacji, gdy dostawca usług związanych ze zużyciem energii ponosi większość ryzyka budowy i większość ryzyka uzyskania gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności energii z uwzględnieniem wpływu na wymienione ryzyka czynników, takich jak gwarancje i finansowanie przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii oraz alokacja aktywów po zakończeniu trwania umowy. Są to ryzyka charakterystyczne dla tego typu umów, a przypisywane dostawcy usług związanych ze zużyciem energii. W związku z tym konieczne jest określenie w rozporządzeniu zdarzeń, które mogą mieć wpływ na zmaterializowanie się tych ryzyk.

Obecnie w polskim systemie prawnym podobne rozwiązania wprowadzono już na podstawie ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 711 z późn. zm.) w odniesieniu do umów o partnerstwie publiczno-prywatnym. Mając jednak na uwadze podstawową różnicę pomiędzy ww. umowami, którą jest sposób wynagradzania dostawcy usług (w umowach EPC otrzymuje on wynagrodzenie, którego wysokość jest uzależniona od oszczędności energii uzyskanej w wyniku realizacji przedsięwzięć), brak określenia zakresu ryzyk i czynników uwzględnianych przy ocenie wpływu zobowiązań z umów EPC na poziom państwowego długu publicznego i deficyt sektora finansów publicznych może negatywnie oddziaływać na rozwój rynku tego typu projektów. Rozporządzenie stanowi zatem kolejny krok w kierunku poprawy sytuacji na rynku.

Wobec powyższego, realizując upoważnienie ustawowe planuje się wprowadzenie na poziomie krajowym rozporządzenia zawierającego katalog zdarzeń charakterystycznych dla ryzyka budowy i ryzyka uzyskania gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności energii i czynników uwzględnianych przy ich ocenie, co pozwoli zapewnić stabilne otoczenie prawne dla projektów obejmujących poprawę efektywności energetycznej i ułatwi ocenę wpływu zobowiązań z tytułu umów EPC na państwowy dług publiczny i deficyt sektora finansów publicznych.

Rozporządzenie dotyczy umów EPC, które mają na celu poprawę efektywności energetycznej środka trwałego poprzez jego modernizację lub dodatkowe wyposażenie Umowy EPC, w przypadku których efektywność energetyczna jest osiągnięta jedynie poprzez środki zarządzania energią, takie jak np. planowanie, optymalizacja, utrzymanie sprzętu, bez żadnych inwestycji w dodatkowy sprzęt lub modernizację, traktowane są jak zwykle umowy dotyczące obsługi lub utrzymania. W tym kontekście w rozporządzeniu znajduje się otwarta lista zdarzeń, które mogą mieć wpływ na zmaterializowanie się dwóch kategorii ryzyka: (1) ryzyka budowy, ponieważ dostawca usług związanych ze zużyciem energii zwykle realizuje w ramach umowy EPC początkowe nakłady inwestycyjne mające na celu poprawę

efektywności energetycznej istniejącego obiektu, oraz (2) ryzyka uzyskania gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności energii, z uwagi na charakter wynagrodzenia dostawcy tych usług, które jest determinowane oszczędnościami energii osiąganymi dzięki ulepszonemu sprzętowi i innym działaniom przeprowadzonym w strukturze budynku. Rozporządzenie zawiera również listę szczegółowych czynników uwzględnianych przy ocenie tych dwóch ww. ryzyk.

Projekt rozporządzenia został opracowany w oparciu o reguły określone przez EUROSTAT w wytycznych w zakresie rejestracji zobowiązań wynikających z umów EPC w rachunkach sektora instytucji rządowych i samorządowych¹ oraz podręczniku EUROSTAT o statystycznym traktowaniu umów EPC², zwanym dalej: „Podręcznikiem EUROSTAT”, który zawiera praktyczne wskazówki w jaki sposób należy ocenić umowy EPC pod kątem ich statystycznego ujęcia w rachunkach narodowych (dokonano w nim analizy najczęściej spotykanych zapisów umowy EPC z kontraktowego i handlowego punktu widzenia). W Podręczniku EUROSTAT, podobnie jak na gruncie prawa polskiego, dla oceny, czy zobowiązania z umowy EPC wpływają na poziom długu (w tym przypadku na poziom długu sektora instytucji rządowych i samorządowych), kluczowe znaczenie ma przyjęty w umowie podział ryzyk. EUROSTAT wyjaśnił przy tym, które ryzyka należy rozpatrzyć, grupując je tematycznie, opisując każde z nich i oceniając ich praktyczne znaczenie w kontekście statystycznego ujęcia umowy EPC. EUROSTAT określił, jakie postanowienia umowy EPC automatycznie wpływają na zakwalifikowanie umowy EPC w bilansie sektora instytucji rządowych i samorządowych, które mają na tę kwalifikację wpływ bardzo istotny, istotny czy umiarkowany, a które wpływu nie mają.

Mając powyższe na uwadze, dla ułatwienia interpretacji projektu rozporządzenia, przy każdym omawianym ryzyku mającym wpływ na klasyfikację umowy EPC pod kątem jej wpływu na dług publiczny, wskazano odnośnik do sekcji Podręcznika EUROSTATU, w której to ryzyko zostało opisane. Należy jednak mieć na uwadze, że Podręcznik EUROSTAT, odnosi się do analizy potencjalnego wpływu zobowiązań wynikających z umów EPC na dług sektora instytucji rządowych i samorządowych (tzw. „dług Maastricht”) oraz deficyt tego sektora. Wymienione pojęcia nie są tożsame z pojęciami „państwowy dług publiczny” i „deficyt sektora finansów publicznych”. Podręcznik EUROSTAT stanowi narzędzie do oceny zapisów umów EPC z punktu widzenia statystycznego, a nie księgowego.

W § 2 projektu rozporządzenia wskazano zakres ryzyka budowy i przykładowy katalog zdarzeń, których wystąpienie i przypisanie odpowiednio po stronie dostawcy usług związanych ze zużyciem energii, może pozwolić na uniknięcie wpływu umowy EPC na dług publiczny. Wskazać przy tym należy, że pojęcie „ryzyko budowy”, w przypadku umowy EPC, powinno być rozumiane jako ryzyko związane z realizacją nakładów inwestycyjnych mających na celu poprawę efektywności energetycznej istniejącego obiektu, co jest pojęciem

¹ Eurostat Guidance Note The Recording of Energy Performance Contracts in Government Accounts, September 2017

² A Guide to the Statistical Treatment of Energy Performance Contracts, Eurostat and European Investment Bank, May 2018, str. 1.

szerszym niż realizacja robót budowlanych w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz. 1333, z późn. zm.). Dostawca usług zwykle realizuje przede wszystkim nakłady inwestycyjne mające na celu poprawę efektywności energetycznej istniejącego obiektu, które obejmują wytworzenie nowego środka trwałego lub ulepszenie już istniejącego (np. oświetlenie, ogrzewanie, wentylację klimatyzację, pompy, kotły itd.), a także inne ulepszenia, jak izolacja (np. dachu, ścian, okien, itd.). W związku z tym, dostawca usług ponosi ryzyko budowy związane ze zmianą kosztów lub terminów wytworzenia nowych środków trwałych lub ulepszenia już istniejących.

Do przykładowych zdarzeń związanych z ryzykiem budowy zaliczone zostały: zdarzenia związane z: odpowiedzialnością za prace projektowe (§ 2 pkt 1), udziałem jednostki sektora publicznego w oszczędnościach kosztów wygenerowanych przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii w zakresie prac projektowych lub budowy (§ 2 pkt 2), spełnieniem kryteriów zakończenia budowy (§ 2 pkt 3), zakończeniem poszczególnych etapów budowy, które pociągają za sobą płatności jednostki sektora publicznego na rzecz dostawcy usług związanych ze zużyciem energii (§ 2 pkt 4), pracami poprawkowymi, które zostały wykonane w celu usunięcia usterek lub wad ujawnionych podczas odbioru prac projektowych lub budowy (§ 2 pkt 5), czy refundacją przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii kosztów poniesionych przez jednostkę sektora publicznego (§2 pkt 6).

Rozpoznanie powyższych elementów powinno się odbywać w odniesieniu do postanowień umowy EPC. Tytułem przykładu, badając odpowiedzialność za prace projektowe należy zweryfikować czy jednostka sektora publicznego ponosi odpowiedzialność za projekt w postaci opóźnień lub wad budowy, zwiększonych kosztów budowy, czy awarii w trakcie eksploatacji, które mogą pojawić się w konsekwencji prac projektowych (por. sekcja 2.1 Podręcznika EUROSTAT). Odnosząc się do udziału jednostki sektora publicznego w oszczędnościach kosztów wygenerowanych przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii w zakresie prac projektowych lub budowy, należy sprawdzić czy jednostka sektora publicznego będzie, zgodnie z postanowieniami umowy EPC, uprawniona do udziału w oszczędnościach wspomnianych kosztów (por. sekcja 2.2 Podręcznika EUROSTAT). Przy kryteriach zakończenia budowy kluczowe znaczenie będzie miał sposób ich określenia w umowie EPC, m. in. czy są to kryteria obiektywne i jasno określone, czy wymagają aby środki trwałe stanowiące przedmiot umowy EPC były w stanie umożliwiającym spełnienie określonych standardów (por. sekcja 2.3 Podręcznika EUROSTAT). Podobnie przy zakończeniu każdego etapu budowy, ważne jest, z punktu widzenia analizy umowy EPC pod kątem jej wpływu na dług publiczny -, czy np. zakończenie każdego etapu wiąże się z możliwością jego użytkowania niezależnie od realizacji pozostałych etapów albo czy proporcje płatności za realizację każdego etapu będą większe od realizacji kosztów inwestycyjnych budowy ogółem (por. sekcja 2.3 Podręcznika EUROSTAT). Przy zapisach dot. prac poprawkowych analizie powinny być poddane te prace poprawkowe, które mają wpływ na spełnienie kryteriów zakończenia budowy lub jego poszczególnych etapów i na dostępność środka trwałego (por. sekcja 2.4 Podręcznika EUROSTAT). Analizując z kolei ryzyko refundacji przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii kosztów poniesionych przez jednostkę sektora publicznego należy zwrócić uwagę na postanowienia

umowy EPC, które regulują cel refundacji tych kosztów (por. sekcja 2.6 Podręcznika EUROSTAT).

W odniesieniu do ryzyka gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności energii (§ 3 projektu rozporządzenia) należy wyróżnić zdarzenia związane z:

- 1) odpowiedzialnością za eksploatację nowego środka trwałego - z punktu widzenia oceny wpływu umowy EPC na dług publiczny kluczowe znaczenie ma przejęcie ryzyka odpowiedzialności za eksploatację środka trwałego przez jednostkę sektora publicznego (por. sekcja 3.1 Podręcznika EUROSTAT);
- 2) zachowaniem odpowiednich standardów w zakresie eksploatacji nowego środka trwałego – w tym kontekście należy zwrócić uwagę na przyjęte w umowie EPC standardy, zgodnie z którymi jednostka sektora publicznego ma obowiązek eksploatować środek trwały, czy np. ustalają warunki niezbędne do tego, aby ten środek trwały faktycznie był zdalny do użytkowania albo czy umowa EPC określa sankcję dla dostawcy usług związanych ze zużyciem energii za ich nieprzestrzeganie (por. sekcja 3.2 Podręcznika EUROSTAT);
- 3) zatwierdzeniem planu eksploatacji nowego środka trwałego - zgoda jednostki sektora publicznego zdejmująca z dostawcy usług związanych ze zużyciem energii odpowiedzialność za wady środka trwałego lub świadczonej usług, ma kluczowe znaczenie dla oceny wpływu umowy EPC na dług publiczny (por. sekcja 3.3 Podręcznika EUROSTAT);
- 4) poniesieniem kosztów eksploatacji przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii – dotyczy sytuacji, w której należy ocenić czy umowa EPC zobowiązuje dostawcę usług związanych ze zużyciem energii do ponoszenia kosztów eksploatacji zgodnie z harmonogramem w przypadku opóźnień, jeżeli nie jest on w stanie wykazać, że opóźnienie nie będzie miało negatywnego wpływu na stan aktywa (por. sekcja 3.3 Podręcznika EUROSTAT);
- 5) utworzeniem przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii wyodrębnionego rachunku, na którym gromadzone będą środki finansowe na pokrycie kosztów eksploatacji nowego środka trwałego – w tej sytuacji należy ocenić czy jednostka sektora publicznego zobowiązana będzie w umowie EPC do wnoszenia wkładu finansowego w celu pokrycia faktycznie ponoszonych kosztów eksploatacji lub czy jednostka sektora publicznego partycypować będzie w oszczędnościach, w przypadku gdy dostawca usług związanych ze zużyciem energii wyda mniej na eksploatację niż przewidywano (por. sekcja 3.4 Podręcznika EUROSTAT);
- 6) ustaleniem gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności energii – kluczowy z punktu widzenia oceny wpływu umowy EPC na dług publiczny, jest przyjęty w umowie EPC na moment zamknięcia finansowego sposób obliczania gwarantowanego poziomu oszczędności (por. sekcja 4.1 Podręcznika EUROSTATU), a w szczególności czy:
 - a) poziom średniorocznych oszczędności gwarantowanych w okresie obowiązywania umowy EPC jest równy lub większy niż suma (a)

prognozowanych płatności jednostki sektora publicznego na rzecz dostawcy usług związanych ze zużyciem energii na etapie eksploatacyjnym oraz (b) kwoty finansowania przez jednostkę sektora publicznego, która nie jest spłacana przez dostawcę usług (np. dotacja kapitałowa),

- b) poziom średniorocznych oszczędności gwarantowanych dla każdego okresu, w którym sprawdzane są wyniki, jest równy lub większy niż płatności jednostki sektora publicznego na rzecz dostawcy usług na etapie eksploatacyjnym;
- 7) brakiem określenia gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności energii – należy tutaj ocenić czy umowa EPC nakłada w takiej sytuacji na jednostkę sektora publicznego zobowiązania w zakresie płatności lub finansowania (por. sekcja 4 Podręcznika EUROSTAT);
 - 8) brakiem obiektywnego systemu monitorowania i mierzenia poziomu średniorocznych oszczędności energii (por. sekcja 4.2 Podręcznika EUROSTAT);
 - 9) zatwierdzeniem przez jednostkę sektora publicznego systemu monitorowania i mierzenia poziomu średniorocznych oszczędności energii – podobnie jak w przypadku ryzyka zatwierdzenia planu eksploatacji, tutaj również zgoda jednostki sektora publicznego zdejmująca z dostawcy usług związanych ze zużyciem energii odpowiedzialność za osiągnięcie gwarantowanego poziomu oszczędności, ma kluczowe znaczenia dla oceny wpływu umowy EPC na dług publiczny (por. sekcja 4.2 Podręcznika EUROSTAT);
 - 10) sprawdzaniem przez jednostkę sektora publicznego wydajności nowego środka trwałego w stosunku do gwarantowanego poziomu oszczędności – należy ocenić czy umowa EPC zawiera postanowienia gwarantujące możliwość sprawdzania co najmniej raz w roku wydajności środków trwałych, z uwzględnieniem możliwości rozróżnienia oszczędności nie spowodowanych umową EPC i zastosowania racjonalnych okresów karencji (por. sekcja 4.3 Podręcznika EUROSTAT);
 - 11) wystąpieniem sytuacji, powodujących konieczność korekty zakładanego poziomu gwarantowanych oszczędności – do standardowych czynników wpływających na konieczność dostosowania można zaliczyć np. pogodę, temperaturę i wilgotność w pomieszczeniach, godziny /dni użytkowania, liczbę użytkowników. Do czynników niestandardowych zalicza się np. zmiany prawa, naruszenia lub zaniedbania jednostki sektora publicznego, modyfikacje środków trwałych, zmiany w podstawowym obciążeniu elektrycznym i inne zdarzenia związane z odszkodowaniami, ulgami lub siłą wyższą. Oceniając umowę EPC pod kątem jej wpływu na dług należy zwrócić uwagę, czy zawiera ona zamkniętą listę zdarzeń (czynników) prowadzących do dostosowania, czy uwzględniają one zmiany w uwarunkowaniach makroekonomicznych i czy można je przypisać działaniom lub zaniechaniom dostawcy usług związanych ze zużyciem energii (por. sekcja 4.5 i 4.6 Podręcznika EUROSTAT).

Poza zdarzeniami wymienionymi powyżej, przy ocenie wpływu umowy EPC na dług publiczny, należy wziąć pod uwagę również inne czynniki opisane w §4 projektu rozporządzenia. Wśród nich kluczowe znaczenie ma:

- 1) udział środków publicznych w nakładach inwestycyjnych poniesionych przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii na wytworzenie nowych środków trwałych lub ulepszenie już istniejących, z wyłączeniem środków unijnych – w kontekście oceny przedmiotowego czynnika, znaczenie ma wysokość udziału środków publicznych w nakładach inwestycyjnych, formy wsparcia ze strony publicznej (czy ograniczają odpowiedzialność dostawcy usług związanych ze zużyciem energii za niedobory oszczędności) oraz przyjęty sposób refinansowania (czy jednostka sektora publicznego ma prawo do przeprowadzenia refinansowania, albo udziału w zysku z refinansowania) (por. sekcja 14.1, 14.2 i 14.6 Podręcznika EUROSTAT);
- 2) charakter, termin i wysokość płatności dokonywanych przez jednostkę sektora publicznego na rzecz dostawcy usług związanych ze zużyciem energii, w tym zasady zmiany charakteru, terminu i wysokości tych płatności – ważny jest w tym kontekście moment rozpoczęcia płatności na rzecz dostawcy usług związanych ze zużyciem energii, czy następuje przed zakończeniem budowy/ulepszenia, czy po jej zakończeniu (por. sekcja 5.2 Podręcznika EUROSTAT);
- 3) zasady waloryzacji płatności dokonywanych przez jednostkę sektora publicznego na rzecz dostawcy usług związanych ze zużyciem energii – ocenić należy przyjęte w umowie EPC zasady waloryzacji, czy opierają się na wskaźnikach, które są powszechnie uznawane (por. sekcja 5.3 Podręcznika EUROSTAT);
- 4) zasady rozliczeń w przypadku nieosiągnięcia poziomu oszczędności energii założonego w umowie o poprawę efektywności energetycznej – przy rozliczeniach stron kluczowe znaczenie ma stosowanie tzw. zasady proporcjonalności. Oznacza ona, że niedobór oszczędności rekompensowany jest albo przez płatność ze strony dostawcy usług związanych ze zużyciem energii na rzecz jednostki sektora publicznego albo poprzez obniżenie przyszłych płatności ze strony jednostki sektora publicznego na rzecz dostawcy usług (por. sekcja 5.6.2 i 5.6.3 Podręcznika EUROSTAT);
- 5) zasady rozliczeń w przypadku osiągnięcia wyższego poziomu oszczędności energii niż założony w umowie o poprawę efektywności energetycznej – przy ocenie tego czynnika należy przeanalizować czy postanowienia umowne (a) umożliwiają udział jednostki sektora publicznego w zysku z nadwyżki oszczędności energii, a jeżeli tak to w jakiej wysokości, (b) ograniczają udział dostawcy usług związanych ze zużyciem energii w nadwyżkach oszczędności energii, (c) sztucznie zwiększają poziom gwarantowanych oszczędności celem odzwierciedlenia powstania nadwyżek (por. sekcja 5.6.4, 5.6.5 i 5.9);
- 6) zakres i charakter zdarzeń wynikających z działań lub naruszeń jednostki sektora publicznego oraz przypadków siły wyższej powodujących po stronie dostawcy usług

związanych ze zużyciem energii, podwyższenie kosztów eksploatacji nowego środka trwałego, rozumianych jako przypadki kompensacyjne – należy tutaj ocenić czy umowa EPC zawiera otwarty katalog zdarzeń kompensacyjnych, czy zdarzenia te odzwierciedlają warunki makroekonomiczne, czy są wynikiem działań dostawcy usług związanych ze zużyciem energii i czy są przewidziane konsekwencje w przypadku ich wystąpienia wystąpienie (por. sekcja 6.1 Podręcznika EUROSTAT);

- 7) sposób obliczania odszkodowań, ulg lub zwolnień z tytułu przypadków kompensacyjnych wynikających z działań lub naruszeń jednostki sektora publicznego – ocenie podlega przyjęty w umowie EPC sposób obliczania odszkodowania bądź zwolnienia, czy np. przewyższa on skutki wystąpienia danego zdarzenia kompensacyjnego (por. sekcja 6.1.4 i 6.2 Podręcznika EUROSTAT);
- 8) zasady dotyczące charakteru zmian umowy o poprawę efektywności energetycznej oraz skutki tych zmian, w szczególności jeżeli zmiany te dotyczą podziału ryzyka pomiędzy stronami takiej umowy (por. sekcja 7.1 i 7.2 Podręcznika EUROSTAT);
- 9) zmiany w przepisach prawnych mające wpływ na realizację umowy o poprawę efektywności energetycznej – kluczowe znaczenie dla oceny wpływu umowy EPC na dług publiczny ma odpowiedź na następujące pytania: czy zmiany da się przewidzieć w chwili podpisania umowy EPC, czy mają ogólny charakter, czy wpływają na ogólne koszty eksploatacyjne (por. sekcja 8 Podręcznik EUROSTAT);
- 10) zakres i charakter ubezpieczeń wymaganych od dostawcy usług związanych ze zużyciem energii, w tym zasady dotyczące zmiany zakresu i charakteru tych ubezpieczeń – przy tym czynniku ocenie należy poddać zakres i charakter ubezpieczenia, czy ubezpieczenie jest dostępne na rynku, czy jego koszty nie są nadmierne (por. sekcja 9.1, 9.3 i 9.4 Podręcznika EUROSTAT);
- 11) gwarancje udzielone przez jednostkę sektora publicznego lub dostawcę usług związanych ze zużyciem energii odnoszące się do zabezpieczenia ryzyka budowy lub ryzyka uzyskania gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności energii – w kontekście gwarancji istotne znaczenie dla oceny umowy EPC ma jej zakres, czy np. egzekwuje niedobory oszczędności energii powyżej określonej kwoty, ważne jest również jakie i w jakim zakresie zabezpieczenia dostawcy usług związanych ze zużyciem energii przewiduje umowa EPC (por. sekcje 10.1 Podręcznika EUROSTAT);
- 12) zasady przedterminowego rozwiązania umowy o poprawę efektywności energetycznej, w tym wypłaty odszkodowania z tego tytułu – należy zwrócić uwagę, czy umowa EPC reguluje warunki wypłaty odszkodowania na wypadek rozwiązania umowy, a jeżeli tak to należy je przeanalizować, np. czy zapewniają zachowanie zobowiązań stron sprzed jej rozwiązania, czy pozwalają na przejęcie przez jednostkę sektora publicznego ryzyka rozwiązania umowy z powodu niedotrzymania zobowiązań i tym samym przejęcie ryzyka wyników dostawcy usług związanych ze zużyciem energii lub ryzyka makroekonomicznego, albo na jakich zasadach następować będzie obliczenie odszkodowania płatnego dostawcy usług związanych ze

zużyciem energii, w przypadku rozwiązania umowy z jego winy (por. sekcja 11.1-11.5 oraz 12 Podręcznika EUROSTAT);

- 13) zasady zawieszenia wykonania określonych postanowień umowy o poprawę efektywności energetycznej w przypadku, gdy druga strona dopuści się naruszeń – istotne znaczenie dla ujęcia umowy EPC w długi publiczny lub poza nim mają postanowienia umowy EPC, które dają jednej lub obu stronom umowy EPC prawo do zawieszenia wykonania określonych postanowień umowy (a nie jej rozwiązania) w przypadku, gdy druga strona dopuści się naruszeń. W tym kontekście, jeżeli umowa EPC przewiduje taką możliwość należy sprawdzić, czy jednocześnie zapewnia stronie, która dopuściła się naruszeń np. rekompensatę z tytułu zawieszenia (por. sekcja 11.6 Podręcznika EUROSTATU) ;
- 14) data wygaśnięcia umowy o poprawę efektywności energetycznej – przy postanowieniach umowy EPC regulujących datę wygaśnięcia umowy EPC należy zwrócić uwagę czy wiążą one datę jej zakończenia z kamieniem milowym, np. osiągniętym poziomem oszczędności lub zysku (por. sekcja 13.1 Podręcznika EUROSTAT) ;
- 15) stan środka trwałego i jego wartość na zakończenie okresu obowiązywania umowy o poprawę efektywności energetycznej - istotne znaczenie dla ujęcia umowy EPC w bilansie publicznym ma brak postanowień określających wymagania jakie ma spełniać dana infrastruktura w momencie wygaśnięcia umowy (por. sekcja 13.3 Podręcznika EUROSTAT);
- 16) prawo jednostki sektora publicznego do przyjęcia na siebie wykonania określonych działań, zastępujących działania dostawcy usług związanych ze zużyciem energii - na ujęcie zobowiązań wynikających z umowy w długi publiczny wpływ ma również wykonanie prawa interwencji przez jednostkę sektora publicznego. Przy ocenie tego ryzyka należy sprawdzić czy np. prawo interwencji nie ogranicza zobowiązań dostawcy usług związanych ze zużyciem energii albo nie zwiększa zobowiązań jednostki sektora publicznego wynikających z umowy EPC (por. sekcja 14 Podręcznika EUROSTAT);
- 17) wysokość udziału jednostki sektora publicznego w zysku dostawcy usług związanych ze zużyciem energii – oceniając udział jednostki sektora publicznego w zysku dostawcy usług związanych ze zużyciem energii należy zwrócić uwagę na postanowienia umowy EPC określające wysokość tego udziału, a także na to czy umowa EPC ogranicza w jakikolwiek sposób zysk lub przychody dostawcy usług związanych ze zużyciem energii albo uzależnia wygaśnięcie umowy EPC od osiągnięcia określonej kwoty zysku (por. sekcja 15.1, i 15.4 Podręcznika EUROSTAT).

Rozporządzenie będzie wydane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu oraz po zasięgnięciu opinii Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Proponuje się, aby projektowane rozporządzenie weszło w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z czym nie podlega notyfikacji.

Projekt nie wymaga przedstawienia organom i instytucjom Unii Europejskiej, o których mowa w § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Nie przewiduje się wpływu projektu na mikro, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt został wpisany do Wykazu prac legislacyjnych Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej (sporządzonego dla działu administracji rządowej – rozwój regionalny) pod numerem 27. Zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulaminu pracy Rady Ministrów, projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.